

Dumpet på børnehjem

Dardenne-brødrenes »Drengen med cyklen« om forholdet mellem et svigtet barn og en forstående voksen er en socialrealistisk film fuld af håb, hvor tragedien hele tiden lurser.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

Mit forhåndskendskab til de belgiske Dardenne-brødres film er mildt sagt begrænset.

Måske er jeg semi-ubevidst gået uden om dem. Det er ikke, fordi jeg har noget imod socialrealisme — snarere tværtimod. Jeg tror mere, at deres særlige tilgang bare virkede for tung og tragisk.

Efter at have set deres nye film »Drengen med cyklen« er det en fejl, jeg ikke vil gentage. Ikke fordi mine fordomme var forkerte, for det er hårdt arbejde at se filmen. Når det at se film samtidig er en del af ens profession, kan det nogle gange virke som om, det er *for* hårdt

arbejde.

På den anden side — for nu at gribe til en kulinarisk metafor — så hverken kan eller vil jeg leve af McDonalds-burgere. Jo, de glider da ned, men selvom jeg bagefter kan føle mig proppet, er jeg alligevel ikke mæt. Både smags- og ernæringsmæssigt mangler der noget.

Tværtimod kan der netop ligge en værdi i at inddrage beske, stærke og ammoniakagtige smagsnuancer i madlavningen — ja, det kan være stor madkunst, og netop sådan forholder det sig med den ret, som »Drengen med cyklen« udgør.

»Det gør ik' noget«

Filmen er i sandhed hjerteskrærende i sin skildring af den 12-årige Cyril (Thomas Doret), som er blevet dumpet af sin far på et børnehjem — både i betydning af »læst af« og »droppet« som i et parforhold — og første del af filmen kredser ubønhørligt om hans forgæves forsøg på at opspore ham.

På trods af, at alt peger på, at hans far er et selvoptaget, umodent røvhul — han er blandt andet flyttet uden at give børnehjemmet besked om hvorhen — nægter barnet Cyril at se det åbenlyse svigt i øjnene, men finder stædigt på farverige bortforklaringer.

Selv da han med den voksne kvinde Samanths hjælp finder faren, er han klar til at tilgive alt og gentager igen og igen sætningen: »c'est pas grave« — »det gør ik' noget«.

Samantha (Cécile de France) er Cecil bogstaveligt talt stødt ind i under en springtur fra børnehjemmet. Selvom det knapt kan kaldes et møde, antydes det allerede her, at hun forstår Cecil på en måde og har en dyb medfølelse for ham, som ingen af de professionelle voksne, der ellers omgiver ham, kommer i nærheden af.

Ikke overraskende har Cecil problemer med tillid, og selv et barn ved jo godt, at pædagogen, skolelæreren og psykologen i bund og grund kun er omsorgsfulde, fordi det er deres arbejde. Filmen handler altså egentlig mere om det skrøbelige forhold mellem Cecil og Samantha, end om drengens jagt på den uopnåelige far.

Ingen letkøbt forklaring

For mig er det netop det, der mere end noget andet gør den værd at se. Stilen er prunkløs, håndholdt realisme, og her er der en klar pointe i, at musikken bliver brugt så sparsomt — nærmest som en slags fortælle-mæssig tegnsætning, snarere end stemningsskabende.

Spillet er absolut lydefrit — især af unge Thomas Doret, der kan gå fra indestængt muthed til eksplosionsagtigt raseri på et splitsekund. Det er velkendt, at det ikke er nemt at instruere børn, så hatten af for Jean-Pierre og Luc — godt gået.

Et muligt minus kunne være tendensen til psykologisering af Cyril, men egentlig er hans reaktionsmønster vist ret almindeligt blandt børn, der er blevet massivt omsorgssvigtet eller udsat for overgreb. Til gengæld er det et stort plus, at Dardenne-brødrene ikke giver os nogen letkøbt forklaring på, hvorfor Samantha er så engleagtigt tålmodig — for Cyril kræver virkelig tålmodighed.

En mulig grund — og her spekulerer jeg bare, hvilket filmen i rigt mål lægger op til, og tak for det — kunne være, at hun selv er et svigtet barn, og at det er derfor, hun er så solidarisk med Cyril. Hun slår endda op med sin kæreste, da han bliver »voksenligt« fornærmet over Cyril »opsætsighed«.

Jeg skal ikke afsløre, hvordan det hele ender, men »Drengen med cyklen« når dog også at blive særdeles dramatisk, da Cyril kommer i klørne på den lokale ungdomsgangster Wes. Samtidig hører det netop til filmens nuancerigdom, at den er en fortælling fuld af håb, hvor tragedien hele tiden lurker, så vi får i hvert fald ikke en plat happy ending a la Hollywood.

»Drengen med cyklen« (instr.: Jean-Pierre og Luc Dardenne, Belgien/Frankrig/Italien 2011, 87 min.). Premiere d. 26. april flere steder i landet.

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**